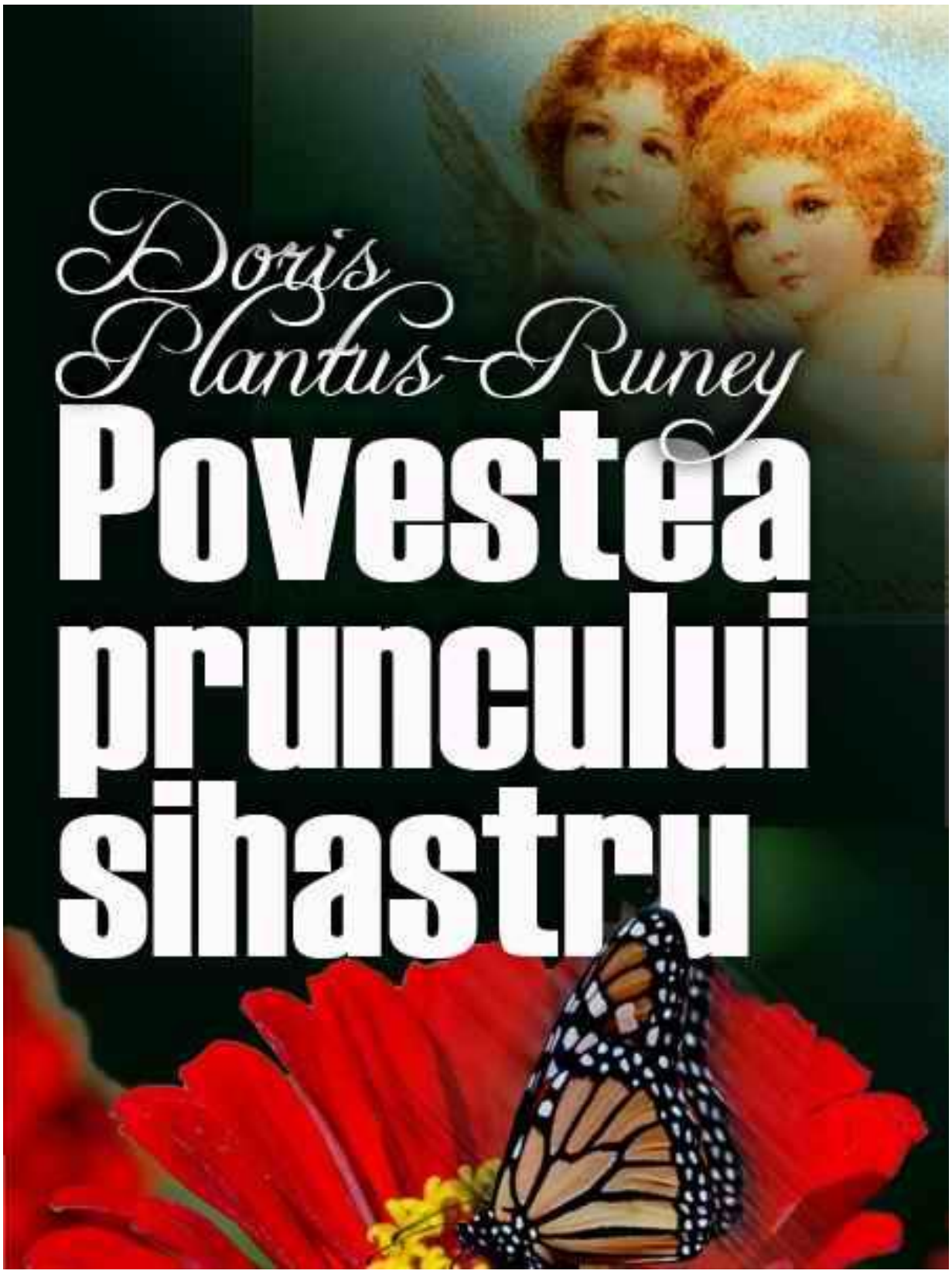
Doris Plantus-Runey
Povestea pruncului sihastru

POVESTEA PRUNCULUI SIHASTRU

- Avanpremiera -

Cartea Întâia

Cartea a Doua

Cartea a Treia

Cartea Întâi

Muncesc pe ascuns în peştera bătrână, umezit de lacrimi sălbatice, care de mult picurau în spice de piatră prismatică.

Prea des între oameni nu pot să ies decât în nopțile desprinse cu loviturile târnăcopului ca din mină, sclipind cu iuțeala stelelor.

Cioplesc din umbrele integrate în
piatră relieful vieții mele
din straturile compuse de gânduri
grele de când sunt sihastru.

*“**P**ână... nu de...scrii... po... vestea*
vieții... tale,
...parcă n-ai... tră...it-o tu;
par...că e doar visul... altuia,
le...pădat şi... fără... s ens...”

Aşa că, înainte de-a răsufla eu prima dulce răsuflare a naşterii mele, cădea întâmplător şi un Înger stângaci, care, pe o pană albişoară, s-a împiedecat. Dânsul, nevrând să piară, mai ales din cauza unui ghinion stupid, a dat drumul din adâncul pieptului lui, unui oftat plin de regret.

Iar pe de altă parte, răsuflând eu tocmai pentru prima dată, a intrat, pe oftatul Îngerului aiurit, propriul meu Îngerel, în plămânii mei plăpânzi. Deci, de la primul meu plâns, am strigat duios, pe când Îngeraşul, foc mânios, de undeva din sufletelul meu, a urlat puternic, fiindcă i s-a strâmbat harul prin dureri mari, pământeşti, întrupându-se în mine astfel.

*–**A**i zice că pruncul ăsta o fi deochiat. Să fi auzit acea gălăgie ciudată?*

Nici ursitoarea nu îndrăznea să spună ce soartă interesantă voi avea. Dar, mai târziu, am aflat că şi marele Dumnezeu după ureche s-a scărpinat, zicând:

Măi, da una ca asta n-am mai văzut!

Iacătă, aşa m-am născut, cu două semne în frunte, din care au mai înflorit şi aripioare în loc de cornuțe; asta, poate, amintirea unui zbor intrerupt, sau d¬'abia început, adică, rău să nu fiu, dar nici cunoscut, ci sihastru, poate chiar şi mut.

Maica mea nu şi-a dat seamă că în timpul ce-mi dădea mie sân, sugea şi Îngeraşul, pe furiş, însă cu atâta intensitate, compromis, bietul, de situația în care se afla, căci, în scurtă vreme, a supt viața însăşi a mamei mele.

Când s-a prăpădit, săraca, numai laptele uscat pe buzele mele tremurătoare a rămas.

Am zbierat.

Îngeraşul a strigat cu glas mare.

Şi sunetul care-l făceam noi doi, înglodat de lacrimi şi disperare, ce ne-au apucat în comun, a saturat întreaga peşteră, până când scumpa mea măicuță, în sfârşit a dispărut, topindu-se într-o băltuță de hohote şi plâns.

A trecut o vreme. Deşi slăbuț în boi, sufletul meu crescuse. Apoi, şi Îngeraşul începuse a nu mai urla, ci susura domol, cumva ca o doină. Oare harul lui din nou a putut să se mai întindă? Şi într-adevăr, s-a întins ca un om trezit din visul prost al altuia.

Şi inima mea a început a bate mai potolit şi, cu încetuțul, ne-am împăcat mai bine, cu toate că el insistă că tot mai simte când va ploua. Din vaietele lui, împreună cu tunetul şi fulgerul şi ploaia, am început să-nțeleg ce-a însemnat căderea Îngeraşului meu. Şi imediat, cu profunda această înțelegere, parcă şi mintea mi-a venit la cap: puteam şi gândi. Iar primul meu cuget era că mi-e suflețelul strâmbat. Adică seama mi-am dat.

Iacă, în aşa fel nu mai eram doar eu cu el, ci noi doi, laolaltă cu cugetul nostru. Şi cam tot de-atunci, din momentul acela, începusem a visa. Uite, aşa am trăit amândoi împreună, împărțind acelaşi spațiu unde mai sălăşluieşte milă şi pedeapsă, zbor şi cădere, minune şi blestemare, gol şi cugete unite, în sfârşit, frățeşte, în pofida metamorfozei acesteia straşnice.

Mai încolo ne-am obişnuit cât de cât, învățându-ne năravurile şi nevoile. Eu ieşeam noaptea, ca să mulg din razele Lunei laptele argintiu al împărăției lui pierdute, să-l hrănesc, şi să-l împărtăşesc în cruda estetică a peşterii sfinte. Iar el îmi spunea, duhovniceşte, unde să găsesc cea mai pură rouă ce se adună în câte un legănel de frunzişoară şi mă îndemna s-o beau.

–Tu eşti prea mic. Asta te face tare şi voinic.

Altădată m-a învățat cum să prind fulgerul de coadă, fără să mă ard la degete. Odată am pocnit un fulger aşa de ager, încât a sărit Pegasus din locul lui de pe cer, atât de furios, încât a trecut un veac pân' şi-a adunat stelele din nou la loc. Se spune că din cauza asta şchiopătează un pic.

Am şi râs împreună, dar nu mai ştiu de ce; filozofie, parcă, a cărei idei, câteodată, te gâdilă ca o musculiță ce-şi închipuie că-i o bufniță înțeleaptă. Şi ne luam în derâdere din când în când, gândind la starea noastră de dualitate şi mai dădeam şi eu din aripioare cu iuțeală, da' el se făcea crunt în mine, fiindcă, de fapt, nu-l vedeam. Şi mă întreba:

–*Ce vrei să spui cu asta?*, dar ştiam eu că îi plăcea figura.

Apoi, am auzit şi prima muzică: un sunet plăcut, când dulce, când trist, contopindu-şi esența în carnea şi în oasele mele, chiar până la firul vieții. Dar n-a vrut să-mi spună nimic despre ea când l-am întrebat de originea melodiei:

–*Vezi-ți de treabă, copile, nu toate trebuie să le ştii amu.*

În clipa aia, eram eu cu el cât de apropiați. Şi totuşi, nu era dânsul mulțumit. Se plângea din ce în ce mai mult, când visa visul lui preferat, mărturisindu-mi:

–*Vai! Ce n-aş da să-mi mai desfac aripile în plin, să mă simt iarăşi liber în văzduh!*

La un moment dat, m-am pus rău pe gânduri, sau gândurile s-au pus pe mine, şi, în curând, m-a apucat o întristare imensă, asemănătoare cu cea legată de naşterea mea. O părere de rău al cărui fel ți se opreşte în spinare. Cu cât mai tare mă întristam, cu atât mai puternic a început să se înalțe din mine o mireasmă îmbătătoare. Aripioarele cele năzdrăvane de pe plăpânda mea frunte băteau necăjite, împrăştiind pretutindeni acel parfum curios şi profund, iar muzica proprie, de mireasmă, s-a fost lipit, amândouă izvorând din mine, ca a mea anti-ființă. O umbră albicioasă.

Înspăimântat eu şi amețit binişor, aripioarele, dealtfel nevinovate, le-am smuls din cap şi în foc le-am aruncat. Fumul se încolăcea în susuri şi suspinări, iar din cele două răni de pe frunte, a picurat un must ciudat, care-mi frigea pielea, iar la ochi mă ustura. Orbit, repede spre peşteră am fugit, ca să mă spăl pe față şi pe frunte, de lacrimi şi de sânge şi de mustul acela, cu apă mângâietoare, din băltuță. Dar, pe neaşteptate, am alunecat şi de piatra cea prismatică m-am înjunghiat.

Umbra mi s-a întunecat.

Ghinion!

Apoi, aşa tare am urlat, cu capul aruncat pe spate şi gura căscată spre Rai. Vaaai! Da' ce tare am strigat, că a scăpat, în sfârşit, Îngeraşul meu din mine. Iute a răbufnit cu aceeaşi judecată cu care intrase.

Dar sufletul meu, precum Iacov, de călcâiul Îngeraşului s-a agățat, pentru ca pe cer să zboare fără aripi. Nu mai sihastru! Nu mai mut!

Cartea a Doua

După ce Adam şi Eva au mâncat din rodul interzis, mărul din mâna lor s-a scăpat, neobservat, şi s-a rostogolit un pic până s-a oprit la mică distanță de locul cel blestemat. Întâmplător, un fluturaş, nou născut din cocon, ieşise tocmai în momentul acela, ciocnindu-şi fruntea cu cea a mărului muşcat. Pac! Fluturaşul s-a şocat, fireşte, fiind gingaş, cu căiță încă-n cap, dar, după câteva veacuri, şi-a revenit, inconştient de vremea pierdută şi de ciudatul eveniment.

Când s-a trezit, crezându-se proaspăt născut, a zburat cu mândrie. Cum îl părăsise amețeala, se lăsă drept rouă pe lună, alb, ca de lapte. Încet, a reuşit să se suie liber în aer, uşurel, de parcă, parcă numai ieri se născuse în peşteruță de mătase. Pe parcurs, şi-a găsit perechea, care, la rândul ei, s-a fermecat de parfumul mărului şi a prins a se înălța pe bătaia aripilor fluturaşului deochiat.

La timpul potrivit, hai să nu-i zicem întâmplător, din datină cerească, puiul fluturaşului a ieşit şi el din cocon, dar cu aripioare din frunza mărului, însă nu din cele de soiul diafan al strămoşilor lui. Săracul fluturaş s-a încântat când, la primul lui zbor, se auzise o melodie armonioasă, produsă de bătaia aripilor mititelului. În curând s-a aflat vestea şi s-a interesat şi marele Dumnezeu, care l-a luat la vorbă pe fluturaşul cel magic:

***M**ăi copile, de unde ştii tu să cânți aşa?*

***A**dică?* răspunse el, doinind din aripi, rar, cumpănindu-se pe o crenguță, ca să nu-şi ia vreun zbor neprevăzut.

***A**ripioarele astea, de unde le ai?* întrebă Domnul.

***D**in cocon, Măria ta.*

Dumnezeu îşi mângâie barba, albă ca zăpada cea nouă, uimit, după măsura sa atoputernică, şi zice pe şoptit:

***D**a' una ca asta n-am mai văzut.*

***T**e superi dumneata pe mine?* se miră fluturelul.

***D**impotriva,* zâmbeşte Dumnezeu, *chiar îmi place. Zii mai departe, taică!*

Fluturaşul, pătimos cânta, iar Domnul:

***D**a' cum se numeşte cântecul ăsta?*

Răspunse micul lăutar:

***G**ugulan cu car cu mere.*

La auzul acestora, a oftat Domnul cu o melancolie dumnezeiască, care, cu suflul ei l-a spulberat pe fluturaş până în fundul grădinii.

***V**ai de mine!* se căinează Dumnezeu, când l-a găsit pe mititelul erou ascuns în tufe, cu aripioarele frânte.

***I**artă-mă, puiul tatii! Uitasem ce fel de forță are nostalgia.*

***N**u-i bai,* răspunde ceteraşul.

În marea Sa milă, cu degetul Lui sfânt, aripioarele zdrelite le-a atins Dumnezeu şi le-a făcut precum au fost, iar pe fluturaş l-a îndemnat să se înalțe.

Şi Dumnezeu a văzut că este bine.

Se spune că, de multe ori de-atunci, Domnul îl căuta pe mititelul artist şi, cu un dor imens, şi fără stricăciune, îi zicea aşa:

***I**a mai zii, taică, doina aia care-mi place mie.*

Fluturelul, cumincior, dădea din aripi, măsurat, concentrându-se cu simț tainic, în timp ce Domnul îl însoțea cu glas alintător: *hăăi, gugulaan cu car cu mere...*

Cartea a Treia

În fundul grădinii, dormea un Înger bătrâior, întins în largul lui, în iarbă dulce şi moale ca de puf. Visa visul lui preferat, în care zboară zdravăn pe marginea orizontului, cum făcea când era flăcău. Ori de câte ori visa moşulică cela de Înger, Domnul îl întâmpina cu un grai neîntrupat:

Vezi-ți de treabă, fiule al Meu! Ştii tu bine că n-ai voie colea să zbori, şi îi mai lăsa să cadă un măr sau două în cap, deşteptându-l cu haz dumnezeiesc.

<p**S**e freacă cătinel Îngerul pe căpățână, iar peste câteva clipe odrasla lui cea mai micuță i-a aterizat direct pe nas.

–Ce cauți tu copile, la mine?

–Moşule, nu mă iei şi pe mine cu dumneata acolo unde zbori când visezi?

–Ei, de unde ştii că visez?

–Păi, când îi zic doina ce-i place Tăticului nost', adoarme ca un bebeluş. Fireşte, şi El, ca toată lumea, mai vorbeşte în somn.

Da' moş Înger:

–Hai, lasă-mă! Adevăr grăieşti tu, ori basneşti?

–Pe cuvânt, se jura ăla micu.

Tuşea Îngerul cel colilie, din pricină de a-şi ascunde surâsul care îi lățea mustăcioara.

–Şi? Alt', nimic?

–Cică habar n-are de ce, pe când toți ceilalți îngeraşi dorm cuminți, dumneata vizezi aiurea. Nu-i place. Zice că s-a mai întâmplat ca mirarea să fie confundată cu curiozitatea şi, vai ş-amar! Ştii dumneata povestea.

–Ce să ştiu?

–Păi chestia aia cu Nana Eva.

–Care chestie?

–Ei, acu' şi dumneata! Mi-a destăinuit şi mie cum stau lucrurile frățiorul meu cel mai mare.

*–**C**um stau?*

–Păi, iete cum:

În loc să se mire de toată grădina Raiului, Nana s-a lăsat ispitită de un singur măr afurisit, de vai de capul ei! Şi... na, asta.

–Na! îl imită bătrânul, *da tu ce crezi că faci? Adică, nu faci la fel că vrei să-mi împarți visul, vorba ta, din curiozitate?*

Dară fluturaşul:

–Cine, eu? Nu-s eu curios de fel, doar ştiu şi eu să zbor şi apoi, de ce-aş fi curios?

Moşneagul Înger a rămas impresionat de mititicul copilaş, cât era de deştept. D'acord, zborul nu e sub nici o formă vre-o manifestare de aşa zisă curiozitate, sau, cu alte cuvinte la modă azi: ispită, adică, a cugetat moşul.

Au stat amândoi pe gânduri. Atunci a zis moşulică Îngeraş:

*–**I**a să te aud cum cânți, hai!*

Şi fluturaşul se scutură brusc, ca pentru a se aduce într-o stare de pregătire solemnă, zdrângănindu-şi mădularele micuțe, pân'a creat vibrația cu pocnire-n firişoare, în ton de notă "fa".

Tonul "fa" era oarecum în falset. Se-ncruntă îngeraşul şi zice:

–Tu ce vrei să spui cu asta? după care, cu ținută şoimană, a dat drumul la cântec. În spatele lui, fluiera şi bătrânul, pe-ndelete, cu sprâncenele lui ca de astrahan gri şi lucios, ondulând armonios, în voia melodiei, până la final.

–Să trăieşti, ca să mai cânți, copile. Ai talent mare în frunzişoarele astea de aripi ale tale.

.....

Se spune că de aceea multe cântece încep cu "frunză verde".

–Na, bun! hotărăşte îngerul cel mare. *Mergem.*

Iar fluturaşul cel mic se bucură atât de tare, încât şi-a fredonat aripioarele din nou, oferind un bis!

–Tu să te urci pe spinarea mea, să zburăm, pân-om da de o pajişte din aceea mai potolită. Treci în spate!

Dar fluturaşul, deodată mai îndrăzneț, printre sprâncenele uriaşului s-a ascuns, împletindu-şi picioruțele plăpânde cu firele încărunțite.

–Nu te supăra! Eu, moşule, pe fruntea dumitale-oi sta.

Şi aşa a şi fost.

Se spune că Moş Înger, cu ucenicul lui cel micuț, au luat-o în zbor cum nu şi-a mai închipuit nici marele Dumnezeu, c-ar fi posibil.

Şi... se mai spune că rău i-ar fi părut să-i pedepsească pe cei doi călători la fel ca pe Adam şi Eva, dar n-a avut încotro.

Zburau fără orice grijă primordială, îndepărtindu-se de Dumnezeu, către pajiştea încântătoare, când, deodată, de orizontul cel interzis, s-au apropiat...

.....

Dumnezeu a tresărit auzind izbitura dură a căderii.

Dar n-a avut ce face.

Invătătorul este Învățător!

Învățăcelul e învățăcel. Trebuie să învețe bine lectia, altfel...

Altfel are parte de soarta lui Adam şi Eva.

.....

Astfel s-a născut un Sihastru.